

Girona, la de les guitarres

Encara que no siguin Còrdova o Granada, les comarques gironines tenen una sòlida tradició guitarrística, almenys des del segle XVII. Una edició del popular tractat de guitarra de Joan Carles i Amat es va publicar a Girona el 1639. Sabem que al segle XVIII hi havia constructors de violons de mà o *vihuelas* –i segur que també de guitarres, instrument de factura molt similar– a Olot, les Preses i Girona. Edgar Degas va retratar el cantant gironí més conegut a França, Llorenç Pagans, acompanyant-se de la guitarra. I, en la mateixa època, un dels difusors més importants en fou el torroellenc Josep Ferrer i Esteve (1835-1916), de nissaga de guitarristes, professor a París i Barcelona i compositor d'abundoses peces per a guitarra. És un instrument, doncs, tan nostrat com la tenora, però potser no hi ha hagut mai prou interès a definir-lo com a tal.

Per compensar aquesta incúria, el Festival de Guitarra de Girona suma ja vuit edicions estiuenques defensant la diversitat guitarrística i estenent-la a totes les comarques gironines. Que és un instrument divers, es mostra amb les diverses combinacions concertístiques: a Cassà, la guitarra històrica en la seva faceta barroca; a Besalú i Sant Martí Vell, els seus parents llautístics i les guitarres del món; tango a Santa Cristina d'Aro, jazz a Llançà, música tradicional irlandesa a Sant Gregori, flamenco a Girona i

La suite gitana de Sacais Romí

Del documental sobre el barri de Font de la Pólvora i la seva població gitana *Amb ulls de dona –Sacais romí, en caló–*, el grup que va posar-hi la banda sonora va extreure'n el nom i l'esperit, i s'ha presentat darrerament tant al cicle *Arrels d'Arreu* com al Festival de Músiques Religioses i del Món. Endinsant-se en el diàleg entre la música gitana i la música clàssica persa, entre les guitarres i el llaüt àrab, el tar i el setar, aquest quintet pulcre (sextet quan actuen amb bailaora) neteja la pèssima imatge que tenim del flamenco gironí: la d'un producte frívol i desarrelat que el turisme de masses va inventar-se a la Costa Brava, sense que Carmen Amaya, a Begur, hi pogués fer el contrapès.

Palamós, entre altres. En paral·lel, té lloc el concurs de guitarra, en les seves variants clàssica i flamenca, que porta precisament el nom de Josep Ferrer, com una plataforma per a nous talents, joves i no tant, que cobreix un buit en el país. O cobria, ja que en aquest temps de crisi i de subvencions eixutes, l'associació Plectrum, organitzadora del festival i del concurs, potser no podrà endegar-ne al novembre la propera edició ni ampliar-ne la modalitat de guitarra elèctrica, com tenia previst.

És com si fos el destí de la guitarra, el de no sortir de l'àmbit domèstic, el de la intimitat. Continua essent un instrument molt popular que recompensa els dilettants amb bons resultats des de l'inici, només d'acompanyar la veu amb quatre acords bàsics, però aquesta mateixa facilitat li va a la contra, com si s'hagués de quedar en minoria d'edat per sempre, en mans d'adolescents o de cantants que la infrautilitzen. El festival, amb el seu concurs –si és que té continuïtat–, proporciona el gust d'escoltar guitarres adultes.